

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 88/13
v Luxemburgu 11. júla 2013

Rozsudky vo veciach C-545/10, C-627/10 a C-412/11
Komisia/Česká republika, Slovinsko a Luxembursko

Česká republika a Slovinsko si nespĺnili povinnosti, ktoré im vyplývajú z práva Únie v odvetví železničnej dopravy

Naopak, Súdny dvor zamietol žalobu podanú Komisiou proti Luxembursku

Prejednávané veci patria do série žalôb o nesplnenie povinnosti¹ podaných Komisiou proti niekoľkým členským štátom z dôvodu, že si nespĺnili povinnosti, ktoré im vyplývajú zo smerníc upravujúcich fungovanie odvetvia železničnej dopravy². V tomto prípade Súdny dvor rozhodoval o žalobách podaných proti Českej republike, Slovinsku a Luxembursku.

C-545/10, Komisia/Česká republika

Po prvé, Súdny dvor pripomína, že aby bol zabezpečený cieľ nezávislosti riadenia manažéra infraštruktúry, manažér infraštruktúry musí disponovať v rámci spoplatňovacieho rámca stanoveného členskými štátmi určitým rozhodovacím priestorom na určenie výšky poplatkov, aby ich mohol použiť ako nástroj riadenia.

Stanovenie maximálnej sadzby uplatniteľnej na používanie železničnej infraštruktúry každoročným výmerom ministerstva financií však obmedzuje rozhodovací priestor manažéra infraštruktúry spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice 2001/14. Podľa tejto smernice manažér infraštruktúry môže stanoviť alebo ďalej uplatňovať vyššie poplatky založené na dlhodobých nákladoch určitých investičných projektov. Súdny dvor dospel k záveru, že prvá výhrada Komisie je dôvodná.

Pokiaľ ide, po druhé, o výhradu Komisie založenú na neexistencii opatrení, ktoré by motivovali manažéra infraštruktúry k znižovaniu nákladov spojených s poskytovaním infraštruktúry a úrovne prístupových poplatkov, Súdny dvor skúma štátny príspevok poskytovaný manažérovi infraštruktúry, na ktorý poukázala Česká republika.

Hoci tento príspevok môže viesť k zníženiu nákladov na poskytnutie infraštruktúry a prístupových poplatkov, sám osebe nepredstavuje stimulačné opatrenie vo vzťahu k uvedenému manažérovi, lebo toto financovanie v sebe nenesie žiaden záväzok zo strany manažéra infraštruktúry. Preto sa Súdny dvor domnieva, že aj druhá výhrada je dôvodná.

Po tretie, Súdny dvor skúma výhradu Komisie, podľa ktorej poplatky za minimálny prístupový balík a traťový prístup k servisným zariadeniam sa nerovnajú nákladom, ktoré sú priamo vynaložené na prevádzku vlaku. Súdny dvor konštatuje, že Komisia neuviedla konkrétne prípady, ktoré by

¹ Ide o veci [C-473/10](#), Komisia/Maďarsko; [C-483/10](#), Komisia/Španielsko; [C-555/10](#), Komisia/Rakúsko; [C-556/10](#), Komisia/Nemecko (rozsudok Súdneho dvora z 28. februára 2013, pozri [TK č. 20/13](#)); [C-512/10](#), Komisia/Poľsko; [C-528/10](#), Komisia/Grécko; [C-545/10](#), Komisia/Česká republika; [C-557/10](#), Komisia/Portugalsko; [C-625/10](#), Komisia/Francúzsko (rozsudok Súdneho dvora z 18. apríla 2013, pozri [TK č. 49/13](#)); [C-627/10](#), Komisia/Slovinsko; [C-369/11](#), Komisia/Taliano, a [C-412/11](#), Komisia/Luxembursko.

² Smernica Rady 91/440/EHS z 29. júla 1991 o rozvoji železníc Spoločenstva (Ú. v. ES L 237, s. 25; Mim. vyd. 07/001, s. 341), zmenená a doplnená smernicami 2004/51/ES a 2007/58/ES, a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/14/ES z 26. februára 2001 o prideľovaní kapacity železničnej infraštruktúry a vyberaní poplatkov za používanie železničnej infraštruktúry (Ú. v. ES L 75, s. 29; Mim. vyd. 07/005, s. 404), zmenená a doplnená smernicami 2004/49/ES a 2007/58/ES.

preukazovali, že by prístupové poplatky stanovené českými orgánmi boli v rozpore s požiadavkami smernice. Súdny dvor preto rozhodol, že táto výhrada je nedôvodná.

Po štvrté, Komisia tvrdí, že Česká republika si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z práva Únie, tým, že nezaviedla systém zvyšovania výkonnosti, ktorý by motivoval železničné podniky a manažéra infraštruktúry k minimalizácii porúch a zvyšovaniu výkonnosti železničnej siete. Keďže Súdny dvor sa domnieva, že ustanovenia právnych predpisov a zmluvné ustanovenia uvádzané Českou republikou nemožno považovať za súvislý a transparentný celok, ktorý možno označiť za „systém zvyšovania výkonnosti“, vyhlásil túto výhradu za dôvodnú.

Po piate, Komisia tvrdí, že odvolacím orgánom proti rozhodnutiam železničného správneho úradu je podľa českého práva Ministerstvo dopravy. Takéto predchádzajúce odvolanie v rámci správneho konania je však v rozpore so smernicou 2001/14. V tejto súvislosti Súdny dvor, ktorý konštatuje, že z uvedenej smernice vyplýva, že správne rozhodnutia prijaté regulačným orgánom môžu byť predmetom len súdneho preskúmania, rozhodol, že česká právna úprava je v rozpore s právom Únie.

C-627/10, Komisia/Slovinsko

Smernica 91/440 stanovuje, že aby sa zabezpečil nestranný a nediskriminačný prístup k infraštruktúre, musia byť „základné funkcie“ zverené orgánom alebo podnikom, ktoré samy neposkytujú železničné dopravné služby. Takéto funkcie spočívajú najmä v prideľovaní vlakových trás železničným podnikom, teda v prideľovaní časových intervalov pre premávku vlakov na určitom úseku železničnej siete.

V tejto súvislosti Komisia najskôr Slovinsku vytýka, že si nespĺnilo povinnosti v rozsahu, v akom sa manažér infraštruktúry, ktorý sám poskytuje železničné dopravné služby, podieľa na zostavovaní cestovného poriadku siete a tým sa podieľa na prideľovaní vlakových trás alebo prideľovaní kapacity infraštruktúry.

Súdny dvor pripomína, že podľa smernice 91/440 sa prijímanie rozhodnutí týkajúcich sa prideľovania vlakových trás vrátane určenia a posúdenia dostupnosti považuje za základnú funkciu. Súdny dvor z toho odvodzuje, že železničnému podniku nemožno zveriť všetky prípravné práce súvisiace s prijatím takýchto rozhodnutí. Keďže Súdny dvor sa domnieva, že v Slovinsku ide o tento prípad, vyhlásil výhradu Komisie za dôvodnú.

Naopak, Súdny dvor pripomína, že riadenie dopravy nemožno považovať za základnú funkciu, a že riadením dopravy teda možno poveriť manažéra infraštruktúry, ktorý je súčasne železničným podnikom, ako je to v Slovinsku.

Komisia ďalej tvrdí, že Slovinsko neprijalo opatrenia, ktoré by motivovali manažéra infraštruktúry k zníženiu nákladov spojených s poskytovaním infraštruktúry a úrovne prístupových poplatkov, ani nezaviedlo systém, ktorý by motivoval železničné podniky a manažéra infraštruktúry k zvyšovaniu výkonnosti v súlade s požiadavkami práva Únie. Napokon Komisia uvádza výhradu založenú na výpočte poplatkov za minimálny prístup k železničnej infraštruktúre.

V tejto súvislosti Súdny dvor uvádza, že tvrdenia uvedené Slovinskom sú založené len na zmenách vnútroštátnej právnej úpravy prijatej po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku adresovanom Komisiou tomuto členskému štátu v roku 2009. Takéto zmeny však Súdny dvor nemôže zohľadniť a z tohto dôvodu vyhlasuje výhrady Komisie za dôvodné.

C-412/11, Komisia/Luxembursko

Komisia vytýka Luxembursku, že si nespĺnilo svoje povinnosti, lebo železničný podnik Chemins de fer luxembourgeois (CFL) ostáva poverený niektorými zo základných funkcií v oblasti prideľovania vlakových trás v prípade narušenia dopravy.

Súdny dvor však pripomína, že v prípade narušenia dopravy alebo nebezpečenstva prijatie potrebných opatrení na obnovenie bežných podmienok prevádzky vrátane zrušenia vlakových trás

patrí do riadenia dopravy. Keďže na riadenie dopravy sa nevzťahuje požiadavka nezávislosti, možno manažérovi infraštruktúry, ktorý je súčasne železničným podnikom, takúto funkciu zveriť.

Súdny dvor však spresňuje, že hoci zrušenie vlakovej trasy v prípade narušenia dopravy sa nepovažuje za základnú funkciu, ich opätovné pridelenie treba považovať za súčasť základných funkcií, ktoré môže vykonávať len nezávislý manažér infraštruktúry alebo pridelovací orgán.

Keďže podľa luxemburskej právnej úpravy vykoná opätovné pridelenie vlakových trás pridelovací orgán, teda Administration des Chemins de Fer [správa železníc (ACF)], Súdny dvor žalobu podanú Komisiou zamietol.

UPOZORNENIE: Žalobu o nesplnenie povinnosti smerujúcu proti členskému štátu, ktorý si nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce z práva Únie, môže podať Komisia alebo iný členský štát. Ak Súdny dvor určí, že došlo k nesplneniu povinnosti, dotknutý členský štát je povinný bezodkladne vykonať rozsudok.

Ak sa Komisia domnieva, že členský štát nevykoná rozsudok, môže podať novú žalobu s návrhom na uloženie peňažných sankcií. V prípade neoznámenia opatrení na prebratie smernice Komisii však Súdny dvor môže na návrh tejto inštitúcie uložiť sankcie v štádiu prvého rozsudku.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

Úplné znenie rozsudkov ([C-545/10](#), [C-627/10](#) a [C-412/11](#)) sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499